

Arrest

nr. 59 163 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 augustus 2009 opnieuw het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Op 19 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst. U verklaarde in de Volksrepubliek China te zijn geboren en op vierjarige leeftijd, in 1964, naar India te zijn verhuisd met uw familie. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 19 december 2005. U verklaarde toen in de Volksrepubliek China te zijn geboren en daar te hebben gewoond tot het jaar 1990. Dan zou u in het jaar 1999 zijn terug gekeerd naar Tibet, China tot het jaar 2005. Toen verliet u definitief de Volksrepubliek China. Op 26 september 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het CGVS oordeelde dat uw afkomst uit China

niet geloofwaardig was. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 4 juni 2010. Op 12 januari 2009 ging u naar Zwitserland waar u asiel aanvraagde. U werd terug naar België gestuurd en op 21 augustus 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde daarbij, zoals gezegd, dat u de Volksrepubliek China al in 1964 verliet. Sindsdien leefde u in India. U verliet India in 2005 omdat u er problemen kende met de "United Liberation Front Assam" (ULFA). U kende met hen problemen in 2001, in de regio Assam. Daarom verhuisde u met uw familie naar Dehra Dun. Omdat u vreesde dat men u daar uiteindelijk zou vinden en men er u problemen zou creëren, besloot u in 2005 naar Europa te reizen met valse documenten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een "Registration Certificate" (RC) voor, evenals een kopie van een "residential permit", een "green book" met vertaling, twee attesten van het "Bureau du Tibet", twee attesten van de "Communauté Tibétaine en Belgique", een kopie van een attest van uw restaurant, een kopie van een attest van uw winkel, een kopie van uw bewijs van het betalen van taks, een schrijven van uzelf en drie steunbetuigingen van mensen in België.

B. Motivering

Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen ten aanzien van de asielinstanties, gezien over de periode van twee asielaanvragen, incoherent en tegenstrijdig zijn, zowel betreffende uw identiteit, uw relaas en uw verblijfplaatsen. Daardoor vervalt elke geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het CGVS acht zich niet meer in staat om op basis van uw verklaringen een duidelijk beeld te krijgen van zelfs maar uw identiteit, laat staan van uw asielrelaas. Daarbij moet het CGVS ook vaststellen dat de door u neergelegde documenten, opnieuw gezien over de periode van twee asielaanvragen, tegenstrijdig zijn aan bepaalde verklaringen van uzelf en verder ook soms intern tegenstrijdig zijn. Aldus zijn deze documenten niet in staat om onderstaande bevindingen te weerleggen en de beslissing in positieve zin om te buigen.

Vooreerst blijkt uit het administratieve dossier dat u nergens tijdens uw eerste asielaanvraag uw beweerde werkelijke naam Kalsang Tsering hebt opgegeven. U diende uw eerste asielaanvraag in onder de naam Nagpa Shepap (zie verslag DVZ 1 maart 2006 p.4). U hebt toen die naam laten aanpassen naar Nagpa Sherub, hetgeen bevreemdend is, want zelfs de teksten die u schreef, gericht aan het CGVS, in 2008, ondertekende u met de naam Nagpa Shepap (zie administratief dossier eerste asielaanvraag). Nergens tijdens de gehele eerste asielaanvraag hebt u vermeld dat uw maan Kalsang Tsering, of een samenvoeging van Nagpa Shepap en Kalsang Tsering, zou zijn.

Daarnaast gaf u bij uw eerste asielaanvraag 10 oktober 1960 op als uw geboortedatum, hetgeen u ook als uw geboortedatum vermeldde bij uw tweede asielaanvraag. Echter staat in de "registration certificate" (RC) die u voorlegde, vermeld dat u in het jaar 1952 zou zijn geboren, acht jaar verschil met uw beweerde geboortedatum. Dit is een opmerkelijk verschil. Geconfronteerd met dit verschil verklaarde u dat de ambtenaren zich bij uw aankomst in India zouden hebben vergist (zie gehoorverslag CGVS 29 oktober 2010 p.3). Gezien uw verklaring dat u in 1964 naar India vluchtte met uw familie is het niet geloofwaardig dat de Indische ambtenaren uw leeftijd dermate verkeerd zouden inschatten dat ze van een persoon van vier jaar een persoon van twaalf jaar zouden maken. Hoe dan ook, u legt geen enkele geboorteakte of ander document neer dat uitsluitend zou kunnen geven over uw werkelijke geboortedatum. Slechts één van uw documenten uit India verwijst naar 10 oktober 1960 als uw geboortedatum en dat is de "green book", een document dat is uitgegeven door de Tibetaanse regering in ballingschap, een overheid die internationaal niet als zodanig is erkend, en dat meestal is gebaseerd op loutere verklaringen van de betrokken persoon. Aldus is de waarde zeer relatief. Wat betreft die "green book", merkt het CGVS nog op dat u zelf een vertaling voorlegde van dit document. De vertaling stemt echter niet overeen met uw verklaringen over dit document. U verklaarde dat er als geboorteplaats "Nyalam" staat vermeld (zie gehoorverslag CGVS 29 oktober 2009 p.8), terwijl op de vertaling daarvan niets staat vermeld. Hoewel het geen officiële vertaling betreft, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u enkel documenten voorlegt die coherent en correct zijn. Wat er ook van zij, de tegenstrijdige gegevens in beide documenten (zijnde de "green book" en de RC) stellen de authenticiteit van deze documenten in twijfel, zeker gezien uw algemeen incoherente verklaringen over deze documenten.

Verder is ook uw asielrelaas volgens uw eerste en tweede asielaanvraag volledig anders. U trachtte uw eerste asielrelaas met blijkbaar valse documenten te staven. U legde toen meerbepaald een attest neer van de "Central School for Tibetans". Dat document gaf aan dat u terug keerde naar Tibet, China (zie administratief dossier eerste asielaanvraag). Doordat u in uw eerste asielaanvraag valse documenten neerlegde ter staving van een vals relaas, wordt de oprechtheid van ook uw tweede asielaanvraag en uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd, zoals ook de verklaringen van uzelf aangaande uw naam en geboortedatum aangeven (zie boven). Bij uw tweede

asielaanvraag situeerde u het asielrelaas, of de reden van uw asielaanvraag in België, in India. Meerbepaald zou u India hebben verlaten na problemen met de ULFA. Echter hiervan kon u geen enkel document voorleggen ter staving van dat relaas.

Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af, enerzijds tijdens uw gehoor op het CGVS en anderzijds in uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat uw familie (die nu in Karnataka is) nog steeds dreig telefoons krijgt van de ULFA. Ze zouden geld eisen en vragen waar u bent (zie verslag "verklaring" DVZ 17 september 2009 vraag 36). Tijdens uw gehoor op het CGVS echter maakte u daar geen melding van. U stelde zelfs geen dreig telefoons meer te hebben gehad in Dehra Dun (zie gehoorverslag CGVS 29 oktober 2010 p.11). Ook uw familie kreeg geen telefoons. Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat u ten aanzien van de DVZ niet verklaarde dat uw familie geen dreig telefoons kreeg, hetgeen nochtans staat vermeld in het verslag van DVZ dat u voor akkoord ondertekende. Uit die verklaringen blijkt zelfs dat dit de reden is waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Aldus betreft dit een essentieel element in uw asielaanvraag, waarvan de asielinstanties redelijkerwijze kunnen verwachten dat men daarover coherent is. Deze vaststelling, samen met bovenstaande elementen in deze beslissing, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw nieuw asielrelaas.

Algemeen gezien kan redelijkerwijze verwacht worden dat asielzoekers van bij het eerste contact met de asielinstanties van het land waar ze hun asielaanvraag indienen, de volledige waarheid opgeven aangaande alle essentiële elementen van hun asielaanvraag. Uiteraard zijn de identiteit (in casu de naam en geboortedatum), evenals het asielrelaas essentiële elementen. Indien men zijn asielrelaas wijzigt bij een meervoudige asielaanvraag, kan toch enigszins verwacht worden dat de asielzoeker alles in het mogelijke stelt om alle mogelijke bewijsstukken of stukken van begin van bewijs te verzamelen en die aan het CGVS over te maken. In casu kwam u niet verder dan kopieën voor te leggen van documenten die zouden staven dat u een restaurant en een winkel had gehad in Assam (zijnde een kopie van een attest van uw restaurant, een kopie van een attest van uw winkel en een kopie van uw bewijs van het betalen van taks), hetgeen in geen geval aangeeft dat u problemen kende met de ULFA. Gezien het hier enkel kopieën betreffen, gezien de twijfels over uw echte identiteit en gezien het voorafgaand voorleggen van valse documenten in uw eerste asielaanvraag, kunnen deze stukken uw relaas geenszins staven.

De andere door u neergelegde documenten, zijnde u twee attesten van het "Bureau du Tibet", twee attesten van de "Communauté Tibétaine en Belgique", een schrijven van uzelf en drie steunbetuigingen van mensen in België, zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan bovenstaande beslissing. Ze zijn niet uitgegeven door officiële instanties en sommige documenten vermelden nog steeds enkel Nagpa Shepap als uw naam. Tot slot merkt het CGVS nog op dat u verklaarde uw originele RC aan het CGVS over te maken (zie gehoorverslag CGVS 29 oktober 2009 p.13). Het CGVS merkt nu op dat het al dan niet voorleggen van een origineel RC de beslissing niet in positieve zin kan doen ombuigen. Een originele RC doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste en tweede middel op de *“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich in een tweede onderdeel van het eerste middel op de *“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”*.

3.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Verzoekers vorige asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden Chinese nationaliteit, noch aan de daaraan gekoppelde vrees voor vervolging als Tibetaan. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

3.3. Verzoeker geeft toe dat zijn naam en asielrelaas in het kader van zijn eerste asielaanvraag gelogen zijn maar meent dat *“zijn vrees voor repatriëring dermate groot [is], dat deze vrees hem heeft aangezet tot het opgeven van een verkeerde naam. Het eenvoudig gebruik van een valse naam tijdens een eerdere asielaanvraag kan niet leiden tot het bestempelen als frauduleus van het gehele dossier en kan evenmin bijdragen tot het in twijfel trekken van elke geloofwaardigheid van de asielzoeker”* en verwijst naar rechtspraak aangaande het *‘fraus omnia corrumpit’* beginsel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, van het Hof van Cassatie en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij volhardt in het kader van zijn tweede asielaanvraag van Chinese nationaliteit te zijn en legt meerdere documenten neer, met name een Registration Certificate, een “green book” met vertaling, een fotokopie van een “residential permit”, twee attesten van het “Bureau du Tibet”, twee attesten van de “Communauté Tibétaine en Belgique”, een fotokopie van een attest van zijn restaurant en van zijn winkel, een fotokopie van belastingsbijdrage, een eigen schrijven en drie steunbetuigingen.

3.3.1. Iedere kandidaat-vluchteling is verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijk handelen en leugenachtige verklaringen niet toedekken te meer nu zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS uitdrukkelijk werd gewezen op het belang en de plicht de waarheid te vertellen. Verweerder merkt dienaangaande terecht op *“dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt (RvV, nr. 28.960 van 22 juni 2009; RvV, nr. 6.584 van 29 januari 2008)”*. Bovendien kan *“een zekere druk”* geenszins verklaren waarom verzoeker systematisch en over een langere periode bedrog pleegde. Hij loog niet enkel over zijn naam maar fabriceerde een asielrelaas dat hij documenteerde met valse stukken. Verzoeker was overigens bij zijn asielaanvraag vijfenveertig jaar en een gedreven zakenman zodat redelijk is te veronderstellen dat hij enige druk aankan. Verzoekers handelwijze ondergraaft zijn geloofwaardigheid.

3.3.2. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, steunt de bestreden beslissing niet hoofdzakelijk op de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en asielrelaas, maar is de commissaris-generaal overgegaan tot een grondig onderzoek van de verklaringen en documenten aangebracht in de tweede asielaanvraag. De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers tweede asielaanvraag. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat noch zijn rechtspraak, noch de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen precedentwaarde heeft.

3.3.3. De essentie van verzoekers tweede asielrelaas berust opnieuw op verzoekers identiteit en nationaliteit. Aangezien verzoeker volhoudt dat de “green book” en het “Indian registration certificate for Tibetans” originele stukken zijn -terwijl hieraan, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, getwijfeld

kan worden nu de inhoud strijdig is met verzoekers verklaring geboren te zijn in 1960 en Tibet te hebben verlaten in 1964- dan dient te worden vastgesteld dat verzoeker volgens de neergelegde stukken in 1952 geboren is en hij volgens de "green book" in 1959 met zijn ouders naar India vertrokken is. De attesten van het 'Bureau du Tibet' en van de 'Communauté Tibétaine en Belgique' werden opgesteld op basis van verzoekers verklaringen, gaan daarenboven niet uit van een officiële instantie, en kunnen hoogstens verzoekers Tibetaanse origine aantonen, wat niet wordt betwist.

3.3.4. Zo verzoeker volgens de voorgelegde fotokopie van een "green book" uit Tibet komt dan kan niet worden gesteld dat verzoeker thans de Chinese nationaliteit zou hebben nu hij geen stukken neerlegt waaruit kan blijken dat zijn ouders deze nationaliteit hadden of zich bij de Tibetaanse overheid in India als zodanig registreerden. Integendeel, verzoeker verklaarde zowel tijdens zijn eerste als tweede asielaanvraag uitdrukkelijk dat zijn familie nooit geregistreerd was in China omdat ze nomaden waren (zie CGVS-verhoor I p. 3 en CGVS-verhoor II p.2). Indien verzoeker aldus gevolgd wordt, dan kan slechts worden vastgesteld dat zowel zijn intussen overleden ouders als hijzelf onbekend zijn bij de Chinese autoriteiten. Er dient dan ook worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde de Chinese nationaliteit te hebben of ooit te hebben gehad. Verzoekers asielaanvraag dient dan ook te worden onderzocht ten opzichte van het land van zijn gewoonlijk verblijf, met name India.

3.3.5. Verzoeker heeft zesenvieftig jaar in India gewoond voor zijn komst naar België in 2005. Verzoeker legt documenten neer waaruit blijkt dat hij legaal in India verbleef. Hij verklaart dat ook zijn echtgenote en kinderen legaal verblijven er zijn dochter er school loopt. Uit de neergelegde stukken kan bijkomend blijken dat verzoeker een zakenman was, een restaurant en winkel had en belastingen betaalde in India. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoeker de Indiase nationaliteit niet heeft aangevraagd "*Waarom niet? Ik voel me zo niet. Ik ben Tibetaan*" terwijl hij wel de Belgische nationaliteit zou aanvragen "*Ja, natuurlijk wel, ik moet hier en daar kunnen gaan*" (CGVS-verhoor p. 10).

3.4. Wat verzoekers verblijf in India en zijn problemen met United Liberation Front Assam betreft, legt verzoeker fotokopieën van "een residential permit" en van attesten aangaande zijn restaurant, winkel en taksbetaling voor. Verzoeker legt geen stukken voor ter ondersteuning van de waarachtigheid van zijn problemen met de ULFA te meer nu zijn verklaringen dienaangaande tegenstrijdig zijn. Tijdens het CGVS-verhoor ontkent verzoeker zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn familie nog steeds dreig telefoons krijgt en de ULFA zou weten waar verzoeker zich bevindt. Daarbij gaf hij ondubbelzinnig aan in Dera Dun Uttara Prashal, waar verzoeker woonde voor zijn komst naar België, nooit problemen te hebben omdat ze niet wisten dat hij er was (zie CGVS-verhoor 29 oktober 2010 p.10-11). Dat dit zou steunen op een "*communicatiemisverstand*" kan niet overtuigen nu bij de Dienst Vreemdelingenzaken het verslag verzoeker werd voorgelezen en het door hem voor akkoord werd ondertekend. Bovenstaande incoherentie blijft derhalve staande. Hoe dan ook, verzoeker heeft zelf gemeend geen beroep te moeten doen op bescherming voor zijn voorgehouden problemen met de ULFA en geeft hiervoor geen toelichting tenzij "*er zijn veel zo'n mensen in India*" en de louter ongestaafde bewering "*als ik naar de politie ga is er een groter probleem*" (zie CGVS-verhoor p.10). In zoverre zijn problemen met de ULFA al waarachtig zijn, dan toont verzoeker niet aan hiervoor internationale bescherming te behoeven.

3.5. Verzoeker voert aan dat hij "*Als Tibetaanse vluchteling die in India leefde*" een "*Residential permit*" had die hij "*jaarlijks diende de [lees: te] hernieuwen. Deze status heeft verzoeker echter verloren, door India te verlaten*". Verzoeker blijft bij loutere beweringen en toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is zijn verblijfsvergunning te verlengen terwijl verzoeker handelsbelangen heeft in India en de verblijfsvergunning van zijn gezin wel werd verlengd zodat zijn vrouw en kinderen er nog steeds legaal verblijven.

3.6. Waar het verzoekschrift meent dat verzoeker in India behoort "*tot een specifieke sociale groep, gelet op zijn Tibetaanse afkomst en zijn religie*" kan nochtans worden vastgesteld dat verzoeker niet door de Indiase autoriteiten wordt vervolgd en hij dit ook niet eerder heeft gepretendeerd, maar integendeel zijn leven heeft kunnen uitbouwen en er legaal verbleef. In zoverre verzoeker daar vrijwillig een einde zou aan gemaakt hebben kan hij bezwaarlijk menen dat hij thans tot een vervolgd groep in India behoort.

3.7. De algemene mensenrechtenrapporten en artikelen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15

december 2004, nr. 138.480), te meer nu uit voorgaande blijkt dat zijn herkomst uit Tibet ongeloofwaardig is. Evenmin kan verzoekers eigen schrijven, noch de Belgische steunbetuigingen verzoekers voorgehouden nationaliteit en afkomst aannemelijk maken.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In een tweede middel roept verzoeker de “Schending van *artikel 48/4 A of B Vreemdelingenwet*” en “*Schending van artikel 3 E.V.R.M.*” in.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.2.1. Wat de verwijzing naar een arrest van de Raad van State betreft, dient te worden herhaald dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoot en geenszins aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de Volksrepubliek China. De veelvuldige verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene rapporten betreffende de situatie in Tibet zijn dan ook niet dienend. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerde nationaliteit bedrieglijk voorkomt. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK